

Regtd. No. M. 3978.

॥ श्रीः ॥

அம்ருத ஹரி.

மாதந்தோறும் வெளிவரும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பந்தாயர்த்த

ப்ரகாசநப் பத்திரிகை.

227

ச.பதிருது — கார்த்திகை

NOVEMBER - 1962

पातु प्रणतरक्षायां विलम्बमसहन्निव ।

सदा पञ्चायुधीं विभ्रत्स नः श्रीरङ्गनायकः ॥

பத்ராதிபர்கள் :

ஸ்ரீ காஞ்சி ப்ர. அண்ணங்கராசாரியர்.

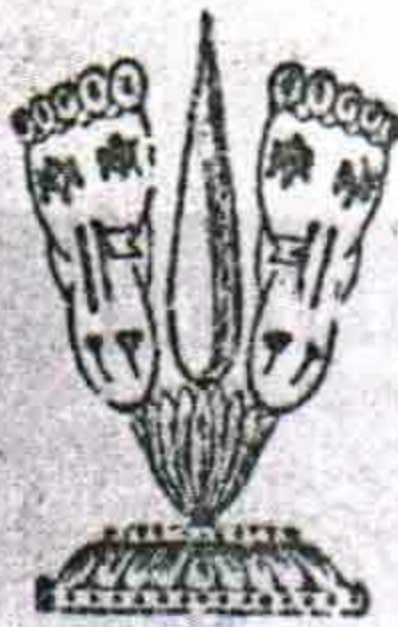
ஸ்ரீரங்கம் மெ. ஸுந்தரராஜாசாரியர், Mg. Ed.

வருஷச் சந்தா ரூ. 3—0—0

ஸ்ரீ:

பேருளான் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்

ஆழ்வாரம்பெருமானார் ஓயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ காஞ்சி வேத வேதாந்த வைஜயந்தி வித்யாலய
நித்ய ப்ரதக்ஷிண கைங்கர்யத்தின் நாற்பத்துமூன்றாவது
வருஷ பூர்த்திக் கொண்டாட்டம்.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

1919-ஸ்ரீ ஸித்தார்த்தி-ஸ்ரீ கார்த்திகை-மீ ஏகாதசி சித்திரா நக்ஷத்ரத்
தன்று பகவத் பாகவத க்ருபையினால் தொடங்கப்பட்டு தினந்தோறும் தவரு
மல் நடைபெற்றுவருகின்ற ப்ரபாத ப்ரதக்ஷிண கைங்கரியத்தின் நாற்பத்து
மூன்றாவது ஆண்டு நிறைவு விழா நிகழும் கார்த்திகை-மீ 27, 28, 29 தேதி
களில் (12—12—62 to 14—12—62) புதன், வியாழன், வெள்ளிகளில்
கொண்டாடப்படும். இதற்காக விசேஷ பாராயணங்களும் உபந்யாஸங்
களும் நமது பாடசாலையில் வழக்கம்போல் நடைபெறும். அன்பர்களை
வரும் இதில் கலந்துகொண்டு களிக்க வேணுமென்று பிரார்த்திக்கப்படு
கிறார்கள்.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

சின்ன காஞ்சிபுரம்,

15—12—62

இங்ஙனம்,

பிரதிவாதி பயங்கரம், அண்ணங்கராசாரியர்,

V. V. V. பாடசாலாத்யக்ஷர்.

அஸ்மத் குருபரம்பராயோ நம:

அம்ருத ஸஹரீ.

227

சுபகிருது

— பத்ராதிபர்கள் —

1962

கார்த்திகை

ஸ்ரீகாஞ்சி ப்ர. அண்ணங்கராசாரியர்
ஸ்ரீரங்கம் மெ. ஸுந்தராஜாசாரியர்

NOVEMBER

अनवद्यह्यसूक्तीर्धती सुमनोमनोविनोदाय । अमृतलहरी प्रसर्पतु सततं श्रीरङ्गचन्द्रमस्सविधात् ॥

“விசிஷ்டாத்வைத விஜயத்வஜம்.”

[P. B. A.]

சென்ற மாதத்து லஹரியில் “ப்ரஹ்மவித்யா பத்ரிகையும்— அதர்க்கணச் செயலும்” என்கிற தலையங்க வியாஸத்தை ஸஹ்ருதயர்கள் ஊன்றி வாசித்திருப்பார்கள். அதில் கண்ட படி விசிஷ்டாத்வைத விஜயத்வஜத்தின் முதல் ஆஹ்ரிகம் வெளிவந்து உலகமெங்கும் பரவியுள்ளது. அத்வைத மதத்தில் வித்வான்களாயிருப்பவர்கள் பெரும்பாலர் அதனை வாசித்துப் பார்த்தாயிற்று. ஒவ்வொருவரும் சொல்லுவதென்னவென்றால், விசிஷ்டவாத ஸங்க்ரஹம் (அல்லது) விசிஷ்டாத்வைத பஞ்ஜனம் என்கிற தூஷண க்ரந்தத்தை யெழுதிய ராம கிருஷ்ணரென்பவர் நீதி நெறியைத் தவறித் தான் எழுதினாரென்றும், அவர் பெரிய ஆசாரியர்களை யதேஷ்டமாக நிந்தித்து எழுதியது அஸங்கதந்தானென்றும் சொல்லுவதாகப் பல நண்பர்கள் நமக்கு எழுதுங் கடிதங்களினால் அறியலாகிறது.

சென்னையில் விபர்ட்டி பிரெஸ் என்கிற அச்சுக்கூடத்தில் நம்முடைய ஸம்ஸ்க்ருத நூல்கள் பெரும்பாலும் அச்சிடப்பட்டு வருகின்றன. அவ்வச்சுக்கூடத்திலேயே (விவாதாஸ்பத) ப்ரஹ்மவித்யா பத்ரிகையும் அச்சாகி வருகிறதென்பதை ஸமீபகாலத்தில் உணரப் பெற்றோம். அப்பத்திரிகையின் பதிப்பாசிரியர்கள் சிலர் அடிக்கடி அவ்வச்சுக்கூடத்திற்கு வருவதாகத் தெரிந்து, அவர்களுக்கு, முன்னம் சென்ற மாதத்து லஹரியையும் பிறகு விசிஷ்டாத்வைத விஜயத்வஜத்தையும் அச்சுக்கூடத் தலைவர் மூலமாக நாம் சேர்ப்பித்தோம்.

முதலில் அம்ருதலஹரியில் முகப்பு வியாஸத்தை வாசித்துப் பார்த்த அவர்கள் அதைப் பற்றி ஜகத்குரு. காமகோடி பீடாதிபதிகளுக்கு எழுதியிருப்பதாகவும், அந்த பெரியவாள் இத்தகைய அதர்க்கணச் செயலுக்கு அநுமதி தரமாட்டார்களாதலால் அதைப் பிறகு தாங்கள் தெரிவிப்பதாகவும் அச்சுக்கூடத் தலைவர் மூலமாக நமக்கு அறிவித்தார்கள். பிறகு விசிஷ்டாத்வைத விஜயத்வஜத்தை வாசித்துப் பார்த்து விட்டு, “இந்த மறுப்புக்கு மூலமான

விசிஷ்ட வாத ஸங்கிரஹத்தை எழுதியவர் இப்போது ஜீவித்திருக்கவில்லை; பலவருடங்களுக்கு முன்னமே அவர் (ராமக்ருஷ்ண ரென்பவர்) காலஞ் சென்றுவிட்டார். ஏதோ கையெழுத்துக் காபி யிருந்ததைக் கொண்டு நாங்கள் அச்சிட்டோம். இனிமேல் அதன் தொடர்ச்சி வெளிவராதபடி நிறுத்திக் கொள்ளுகிறோம்” என்று அச்சுக்கூடத் தலைவர்களிடம் சொன்னார்கள்.

நாம் அவர்களை நேரில் பார்த்ததுமில்லை, நம்மிடம் ஏதும் சொன்னதுமில்லை. இந்த விருத்தாந்த மெல்லாம் அச்சுக்கூடத் தலைவர் மூலமாகவே நாமறிந்ததத்தனை. தூஷண வியாஸத்தை யெழுதியவர் ஜீவதசையோடு இல்லையென்று தெரிவித்து விட்டார்கள். கேஷமாய. ப்ரஹ்மவித்யா பத்ரிகையை நடத்துகிறவர்கள் பாஷாஜ்ஞான முள்ளவர்களே யன்றோ. ‘இது கொடிய நிந்தை’ என்பதைக் கூட அறியாதவர்களா அவர்கள். வைஷ்ணவர்களையும் வைஷ்ணவாசார்ய ஸார்வ பெளமர்களையும் கிள்ளுக்கீரையாக நினைத்தன்றோ அவாச்யங்களை கண்யமான தங்கள் பத்ரிகையில் வெளியிடுகிறார்கள்.

அத்வைதிகளில் சிறந்த ஞானிகளும் சிஷ்டர்களும் பாபபீருக்களுமான எத்தனை மஹான்கள் இல்லை! அன்னவர்களில் ஒருவராவது ‘இது மரியாதையை மீறின வியாஸம்; புனிதமான பத்ரிகையில் இத்தகைய வியாஸம் வெளிவரத் தகவே தகாது’ என்று கேஷபித்தவர்களுண்டோ? பீடாதிபதிகள் தாம் கேஷபித்ததுண்டோ? விசிஷ்டாத்வைதிகளுக்கு நிந்தையோ பரிபவமோ நேரவேணுமென்கிற விருப்பத்தில் “यावच्छक्ति आविश्ये” என்னும் படி இதரர்கள் அனைவரும் துல்ய சீலர்களே யென்பது தெரியவருகின்றதல்லவா?

இக்காலத்தவர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அத்வைத மதத்தையோ தத் ப்ரவர்த்தகர்களான பெரியார்களையோ தூஷித்து ஓரெழுத்தும் எழுதுவாரில்லை, ஸ்வமத ஸ்தாபன கைங்கரியம் அவர்ஜநீய மாகையாலே அந்த வகையில் ஸ்ரீவைஷ்ணவ பண்டிதர்கள் எழுதும் க்ரந்தங்களில் பரமத நிந்தா சுந்தத்திற்கும் ப்ரஸக்தி யில்லை. மதக் கோட்பாடுகளைக் கண்டிப்பதிலும் அவ்வளவு பாதகமில்லை. உலக மெங்கும் விக்ரஹமாக வைத்துப் பூஜிக்கப்படுகின்ற பேராசிரியர்களை நாம் நிர்ந்தேச பூர்வகமாக த்ருணீகரித்து எழுதுவதென்பது எவ்வளவு ஸாஹஸமான சேஷ்டை! பிறர் இத்தகைய துஷ்ப்ரவ்ருத்திகளில் இறங்குவதானது தங்கள் மதத்திலுள்ள பரிஹாஸ்ய விஷயங்கள் பலவற்றையும் பரவச் செய்யத் தாங்களே பீஜாவாபம் பண்ணுகிறபடியாகு மத்தனை. வரம்பு மீறிச் செய்யும் செயல்களைக் கண்டு நாம் வாளா விருப்போமல்லோம் என்பதை யறியாதவர்களல்லர் பிறர். ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சன பத்ராதிபரும் விஷயங்களில் விட்டுக் கொடாமல் யுக்தமான முறையில் உத்போதனங்கள் செய்து வருவதை இவர்கள் அறியாதவர்களுமல்லர்.

மாத்வ ஸம்பிரதாயத்தில் தற்காலம் ப்ரசண்ட பண்டிதராக விளங்கும் உடுபி பண்டாரகேரி மடாதிபதியவர்கள் அத்வைத பண்டிதர்களில் ஒருவருடைய வீணான அட்டஹாஸத்தை ஸஹித்திருக்க மாட்டாமல் நேரில் வாக்கியார்த்த சர்ச்சைக்கு அழைத்து ஆயிரக் கணக்கில் பணம் பரிசளிப்பதாகவும் பிரசரம் செய்திருந்தார் சென்றவாண்டில்; ஆறுமாதம் அவதி அபேக்ஷித்திருந்ததாக அப்போது வெளியிடப் பட்டிருந்ததையும் பார்த்திருந்தோம். அது பிறகு என்னுயிற்றென்பது தெரியவந்திலது. “असिना तत्त्वमसिना परजीवमभेदिना। विद्यारण्यमहारण्यमक्षोभ्यमुनिरच्छिनत् ॥” என்கிற மத்யஸ்த நிஷ்கர்ஷம் அறுநாறு வருஷங்களுக்கு முன்னம் அவதரித்திருந்தும் ஒரு மதமும் அடியற்றதில்லை. ப்ராமாணிகர்களா யிருக்குமவர்கள் தம் தம் மதக் கோட்பாடுகளை இதர தூஷணையின்றி விவரித்துக் கொண்டு போது போக்குவது நலம்.

திவ்ய தேசாநுபவம்

(மலைநாடு.)

திருவாட்டாறு.

மலைநாட்டுத் திருப்பதிகள் பதின்மூன்றில் திருவாட்டாறும் திருவனந்தபுரமும் தவிர மற்றப் பதினொரு திருப்பதிகள் அனுபவிக்கப்பட்டன. இப்போது திருவாட்டாற்றுத் திருப்பதியை யநுபவிக்க இழிகின்றோம். நம்மாழ்வாரொருவரே ஒரு பதிகம் பாடிய தலம்து. திருவாய்மொழி பத்தாம் பத்தில் ஆளுவதான “அருள்பெறுவா ரடியார்” என்று தொடங்கும் பதிகமே இத்தலத்தை மங்களாசாஸனம் செய்ததாகும். திருவாய்மொழியாயிரத்தினுள்ளும் இப்பதிகம் மிகமிகச் சுவை பொருந்தியதென்பது சொல்தொடையில்தானே விளங்கும். இப்பதிகத்தின் முடிவு பாசரத்தில் ஆழ்வார் தாமே இதன் இனிமையை ஒருவாறு தெரிவித் துள்ளார். எங்ஙனையென்னில்;

முடிவு பாசரத்தில் பலன் சொல்லித் தலைகூட்ட வேண்டியிருக்க, அதுசெய்யாதே,

“பாட்டாய தமிழ்மலை ஆயிரத்துள் இப்பத்துங் கேட்டு,
ஆரார் வானவர்கள் செவிக்கினிய செஞ்சொல்லே”

என்று அருளிச்செய்துள்ளார். இதன் சீரிய பொருளைச் சிறிது விவரிப்போம் முன்னம். இவ்வுலகி லிருந்து விண்ணுடு சென்று சேர்ந்தவர்களை அங்குள்ள நித்தியஸூரிகளும் முக்தர்களும் வினவுவர் களாம், ‘நீங்கள் மண்ணுலகில் எத்திசையினின்றும் வந்தீர்கள்?’ என்று. ‘நாங்கள் தென்திசையி னின்றும் வந்தோம்’ என்பர்களாயிவர்கள். அதற்கு மேல் ‘தென்திசையில் ஏதேனும் விசேஷ முண்டோ? என்று அவர்கள் கேட்க, ‘உண்டு; திருக்குருகூரென்னுமூரில் நம்மாழ்வாரென்று ஒரு பரமபக்தர் திருவவதரித்துத் திருவாய்மொழியென்று ஆயிரம் பாசரங்கள் பாடியுள்ளார். அத்திரு வாய்மொழியின் புகழ் வாசாமகோசரம், இதுவே விசேஷம்’ என்று விடை கூறுவர்களாம். அதற்குமேல் அவர்கள் ‘அத்திருவாய்மொழியை நீங்கள் ஓதியிருப்பதுண்டோ? என்று கேட்க, ‘நாங்கள் அதனை ஓதாவிடில் இங்கு வருவதற்குப் ப்ரஸக்தியேது? நன்றாக ஓதியிருக்கிறோம்’ என் பர்களாம்; அப்படியாகில் அதிலிருந்து சில பாசரங்கள் சொல்லிக்காணுங்கள், கேட்போம்’ என்பர் களாம் அவர்கள். அப்போது *அருள் பெறுவாரடியாரென்னு மிப்பதிகத்திற்கு மேற்பட இனிமை மிக்க பதிகம் வேறென்றில்லையாதலால் இவர்களுக்கு இப்பதிகத்தைச் சொல்லிக்காட்டுவோ மென்று இப்பதிகந்தன்னை யெடுத்துப் பாடுவர்களாம். [செவிக்கினிய செஞ்சொல்லாகிய இப் பத்துங் கேட்டு வானவர்கள் ஆரார்] விண்ணுலகத்தவர்களான நித்ய முக்தர்கள் இப்பதிகத்தைக் கேட்டவாறே நெஞ்சருகிக் கண்பனிப்ப நின்று ‘இன்னுஞ் சொல்லுமின்; இன்னமுஞ் சொல்லுமின்’ என்பர்களே யல்லது கேட்டவளவால் திருப்தி பெறுர்களாம்.

இங்கு அன்பர்களுக்கு ஓர் அதிசயம் உணர்த்துவோம். திருவாய்மொழியாயிரம் இன்னமும் முடிவு பெறவில்லை; இன்னும் நான்கு பதிகங்கள் மிச்சப்பட்டுள்ளன. அதற்குள்ளாகவே ஆழ்வார் திருவாய்மொழி முடிவு பெற்றதாகவும், அது உலகில் பரவிப் பரமபக்தர்களினால் ஓதப்பட்டதாக வும், ஓதினதின் பயனாக அவர்கள் விண்ணுலகெய்தியதாகவும், விண்ணுலகில் இதைப்பற்றிக் கேள்வி பிறந்ததாகவும், விண்ணவர்கள் இப்பதிகங் கேட்டு உள்ளம் பூரிப்பதாகவும் ஆழ்வார் அருளிச் செய்த விது.

‘இங்ஙனே தவருது நிகழும்’ என்கிற உறுதி யுணர்ச்சியினாலாயது. தொண்டரடிப் பொடி யாழ்வார் திருமாலையைப் பாடிவிட்டு முடிவில் “இளையபுன் கவிதை” என்றார். இவ்வாழ்வார்

அங்ஙனே பேசாமல் 'செவிக்கினிய செஞ்சொல்' என்றார். "பாலேய் தமிழரிசைகாரர் பத்தர் பரவு மாயிரம்" என்றும் "என்னுவினின் கவி" என்று மருளிச் செய்தாரே கீழும்.

இனி இப்பதிகத்தினுள் இறங்குவோம். வியாக்கியான சக்ரவர்த்தியான நம்பிள்ளை இப் பதிகத்திற்கு அவதாரிகையிடத் தொடங்கும்போதே அருளிச்செய்வது காணீர்— "பொய்நின்ற ஞானந்தொடங்கி இவ்வளவும்வர எம்பெருமானை ஆழ்வார் நிர்ப்பந்தித்தபடி சொல்லிற்று; இது தொடங்கி ஆழ்வாரை எம்பெருமான் நிர்ப்பந்திக்கிறபடி சொல்லுகிறது" என்று. இதனைச் சிறிது விவரிப்போம்; பொய்நின்ற ஞானமாவது நம்மாழ்வாருடைய பிரபந்தங்கள் நான்கினுள் முதற் பிரபந்தமாகிய திருவிருத்தத்தின் முதற் பாசரம். அது முதலாக ஆழ்வார் எம்பெருமானை நோக்கி 'பிரானே ! பிரகிருதி ஸம்பந்தத்தில் நின்றும் என்னை விடுவிக்கவேணும்' என்று நிர்ப்பந்தஞ் செய்து வந்தார்; இனி *முனியே நான்முகனே ! என்னும் பதிகத்தளவும் எம்பெருமான் ஆழ்வார் பக்கலிலே யாசகனாய் நிற்கும்படி சொல்லுகிறதென்கை. இப்பதிகத்தின் மூன்றாம் பாட்டிலே "மண்ணுலகில் வளம் மிக்க வாட்டாற்றான் வந்து இன்று விண்ணுலகந்தருவானாய் விரைகின்றான். என்று அருளிச் செய்கையாலே ஆழ்வாரைப் பரமபதத்தேறக் கொண்டு போகையிலே எம்பெருமான் தான் விரைந்து 'ஆழ்வாரே ! வாரீர் வாரீர் ! என்று வேண்டுகின்றமை தெரிசின்றதன்றே.

அன்றியும் மற்றொரு விசேஷமு முள்ளது. ஆழ்வாருடைய இப்போதைய திருமேனியானது சரமசரீரமெனப்படுகின்றது; அதாவது இனிமேல் பிறவியில்லை யென்பும்படி வாய்த்த முடிவான சரீரமென்கை. இத் திருமேனியிலே ஞானமும் பத்தியும் நறு மணங்கமழ நிற்கையாலே இதில் தனக்குண்டான அன்பினால் எம்பெருமான் இவரைக் கொண்டுபோக விரைந்ததையுங்கூட மற்றது, இத்திருமேனியனுபவத்திலே மிகவும் சபல்னாய் முன்பு ஆய்ச்சியரோடு குரவை கோத்த போது [ராஸக்ரீடை நிகழ்த்தியபோது] "அங்கநாமங்கநாம் அந்தரே மாதவ: மாதவம் மாதவஞ்சாந்த ரேணங்கநா" என்னும்படி எண்ணிறந்த திருமேனிகளை யேற்றுக் கொண்டு அநுபவித்தாப்போல வும், நரகாசுரனைத் தொலைத்து, அவன் சிறையிலடைத்து வைத்த பதினாறுயிரங் கன்னிகளைக் கவர்ந்து கொண்டுபோய் த்வாரகாபுரியில் பதினாறுயிரந் திருமேனிகள் கொண்டு அநுபவித்தாப் போலவும் ஆழ்வாருடைய அவயவங்கள் தோறும் தனித்தனியே அநுபவிக்கைக்குப் பல பல திருமேனிகளை யேற்றுக்கொண்டு தன்னுடைய அளவிலாத காதலைக் காட்டி நின்றனெம்பெருமான்; அதனையறிந்த ஆழ்வார் 'இப்பெருமான் ஸர்வஜ்ஞனாயிருந்தும் வியாமோஹத்தின் வன்மையாலே நம்முடலில் தோஷங்களை யறிந்திலனே !' என்று வருந்தித் தம்முடைய தேஹத்தின் தோஷங்களை அவனுக்கு அறிவித்து அவனுடைய பிடிவாதத்தை மிக வருந்தி விடுவித்துக் கொள்ள வேண்டியதாயிற்று.

எம்பெருமானைப் பெறவேணுமென்று ஆழ்வார்க்கு விடாய் அதிகமா? ஆழ்வாரைப் பெற வேணுமென்று எம்பெருமானுக்கு விடாய் அதிகமா? என்று ஆராய்ந்து பார்க்கு மளவில், ஆழ்வா ருடைய விடாய் சிறிது. எம்பெருமானுடைய விடாய்தான் பெரிது என்று சித்தாந்தம் செய்ய வேண்டியதாகிறது. இவ்விஷயம் ஏற்கெனவே திருக்காட்கரைப் பதிகத்தில் (9-6-10) "வாரிக் கொண்டுன்னை விழுங்குவன் காணிலென்று, ஆர்வுற்ற என்னை யொழிய என்னின் முன்னம் பாரித்துத், தானென்னை முற்றப்பருகினான்" என்னும் பாசரத்தினால் ஆழ்வார் தம்மாலேயே வெளியிடப் பட்டுள்ளது.

எம்பெருமான் அப்படி பெருவிடாயனாயிருந்து வைத்தும் ஆழ்வாரைக்கொண்டு இவ்வுல குக்கு "தொண்டர்க்கு அமுதுண்ணிச் சொன்மலைகள் சொன்னேன்" என்னும்படியாக உண வளிக்க விரும்பியிருந்ததினால் தன்னுடைய விடாயை யடக்கிக்கொண்டு ஸமயமெதிர்பார்த்திருக்க வேண்டியதாயிற்று. அக்காரியமும் ஒருவாறு தலைக்கட்டு மளவானவாறே இனி எம்பெருமான் ஆறியிருக்கமாட்டானே. திருவாட்டாறென்னும் மலையாட்டுத் திருப்பதியிலே தங்குவேட்டையாக வந்திருந்து ஆழ்வாரைக் கொண்டு போகையிலே மிக மிகப் பதறியிருந்தான். ஏன்? திருநாட்டிலே கொண்டுபோய் அநுபவிக்க வேணுமென்று என்ன நிர்ப்பந்தம்? இங்கேதான் அநுபவிக்கலாகாதோ வென்று சிலர் கேட்கக் கூடும். கேண்மின்:

“பாவியேனைப் பவநீ காட்டிப் படுப்பாயோ!” என்னும்படியான இவ்விருள் தருமானால்த் திலே இடையறுத அநுபவம் வாய்க்கமாட்டாதே; ‘ஒரு இடையறுதம் போதபடி ஏகாந்தமாயிருப்பதொரு தேச விசேஷத்திலே கொண்டுபோய் வைத்து அநுபவிக்க வேணும்’ என்று பாரித் தானவன், அதுதானும் தன் மனம்போனபடியே செய்து போருகையல்லாமல் ஆழ்வாருடைய நிய மனத்தைப் பெற்று அவரது திருவுள்ளக்கருத்தின்படியே செய்தாமாக வேணுமென்றும் விருப்பங் கொண்டான். இராமபிரானுடைய வனவாஸத்தில் எல்லா வடிமைகளையும் செய்யவேணுமென்று பாரித்து உடன்வந்த இலக்குமணன் “ஸ்வயம் து ருசிரே தேசே க்ரியதாமிதி மாம் வத” என்று ஏவிக்கொள்ள வேணுமென்று வேண்டிக் கொண்டாப் போலே இங்கு எம்பெருமானும் ஆழ்வாரை நோக்கி ‘ஆழ்வீர்! திருவுள்ளமானபடி என்னை ஏவிக்கொள்ளவேணும்’ என்று பிரார்த்தியா நின்றான். அவன்ருன் சுதந்திரனாயிருந்தாலும் அடியார் பக்கவிலே பரதந்திரனாயன்றோ விருப்பது.

ஆழ்வாரோ பரதந்திரியத்தின் எல்லையிலே நிற்பவர். ஸர்வேச்வரனைத் தாம் நியமிக்க விரும்புவரோ? அவனோகையும் அஞ்சலியுமாய் நின்று ‘ஆழ்வீர்! நியமித்தருளீர், நியமித்தருளீர்’ என்கிறான். ஆழ்வார்க்கோ நியமிக்க ‘வாய் எழவில்லை’ ‘பராத்பரனாயிருந்து வைத்து இப்படி நம் பக்கவில்தாழ் நிற்கிறானே! இதுவென்?’ என்று அந்த சீல குணத்தை யநுபவிக்க இழிந்தாராழ்வார். அநுபவிக்குமிடத்து, கைவல்யாநுபவம் போலே தனியநுபவம் ரஸிக்க மாட்டாதாகையாலே நால்வரைவரோடே கூடி யநுபவிப்போமென்று நாட்டார் பக்கவிலே கண்வைத்தார். அவர்கள் தாம் உண்டியே உடையே உகந்தோடுவாராய் விஷயாந்தரங்களிலே மண்டிக்கிடந்தார்களாகையாலே அவர்களை விட்டுப் ‘பரமரஸிகனான ஸர்வேச்வரனோடேதான் கூடி இக்குணத்தை யநுபவிப்போமே’ என்று அவன் மேலும் கண் செலுத்தினாராழ்வார். அவனோ ஆழ்வாரைக் கொண்டுபோகையிலே விரைந்திருப்பா நெருவனாகையாலே அதிலே ஊற்றங்கொண்டிருந்து ஆழ்வாருடைய அநுபவத்திற்கு உசாத்துணையாகமாட்டிற்றிலன்.

இப்படி ஸம்ஸாரிகளும் துணையன்றிக்கே ஸர்வேச்வரனும் துணையன்றிக்கேயானவிடத்து என்செய்வதென்று பார்த்தார்; ‘யானு மென்னெஞ்சு மிசைந்தொழிந்தோம்’ என்று முன்னமே சொல்லியிருக்கிறாரே யாழ்வார்; தம்மோடு உடன்கேடான நெஞ்சிருக்க இனி என்ன குறையென்று தேறி அந்த நெஞ்சோடே யநுபவிக்கிறார். ‘நெஞ்சே! அவனுடைய மேன்மை யிருந்தபடி கண்டாயே, அப்படி மேன்மையுடையவன் நம் பக்கல் இப்போது தாழ் நிற்கும் நிலை கண்டாயே; நாம்பெற்ற பேற்றின் கனமிருந்தபடி கண்டாயே’ என்று சொல்லிச் சொல்லி உள் குழைகிறார்.

எம்பெருமான் ஸர்வேச்வரனாய் ஸர்வ நியாமகனாய் ஸ்வதந்திரனாயிருப்பானெருவன் என்று இதுவரை நனைத்திருந்தாராழ்வார்; அடியார்களுக்கு அடியானாயிருக்குமதுவே அவனுக்கு ஸ்வரூப மென்கிற உண்மையை இப்போதறிந்து இப்படியும் ஒரு ஸ்வபாவமிருப்பதே! என்று வியப்பும் உவப்பும் கொள்ளுகிறாராழ்வார். இனி பாசுரங்களை அடைவே அநுபவிப்போமாக. (தொடரும்)

—o—o—o—

ராமாயணத்தில் மாயா பாத்திரங்கள்.

[பரத்வாஜன்]

2. ஸீதை.

மாயா ஸீதையில் இரண்டு ஸ்ருஷ்டிகள் உண்டு. ஒன்று ஸ்ரீராம ஸ்ருஷ்டி, மற்றது இந்த்ர ஜித்தின் ஸ்ருஷ்டி. இந்த விடத்தில் இப்பொழுது நாம் யோசிப்பது ஸ்ரீ ராம ஸ்ருஷ்டியையே.

சூர்ப்பணகை ராவணனிடம் ஓடி முறையிட்டாள். அதைக் கேட்டு ராவணன் ஜநஸ்தா னத்தை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கிறான். இதன் மத்தியில் ஸ்ரீராமர் ஆச்ரமத்தில் ஒன்று

நிகழ்ந்தது. கந்தமூலாதிகள் சேகரித்து வர லக்ஷ்மணன் வெளியே சென்று விட்டான். ஸ்ரீராமரும் ஸீதாதேவியும் தனித்து இருக்கிறார்கள். “நான் அரக்கர்களை யெல்லாம் ஒழித்துக் கட்டுகிறவரையிவ் நீ சற்று அக்நியில் மறைந்துறை.” என்று ஸ்ரீராமர் கூற தேவியும் அவரை வணங்கி அக்நியில் மறைந்தாள். அவளைப்போலவே ஒத்த சரீரமும், குரலும், குணமும் கொண்டதொரு மாயாஸ்ருஷ்டி உண்டாயிற்று. வெளியிலிருந்து திரும்பிவந்த லக்ஷ்மணனுக்குமே எல்லாம் எப்பொழுதும் உள்ளது போன்றே இருந்ததல்லாமல் வித்தியாஸம் ஒன்றுமே தெரியவில்லை” என்று துளசிதாஸர் கூறுகிறார்.

ஆனந்த ராமாயணப்ரகாரம் ஸ்ரீராமர் ஸீதையைத் தனியான ஓரிடத்திற்கு அழைத்துச் சென்று “ஹே, ஸீதா, நீ இந்த வேளை முதல் மூன்று விதமாகப் பிரிந்து, அக்நியில் ரஜோருபமாக வாஸஞ் செய் எனது வலபுறத்தில் ஸத்வருபமாக இருந்து வளி. இப்பஞ்சவடியில் தச்சகீர்வனை மயக்குவ தற்காக சாயா ருபமாக இரு” என்று அன்புடன் கூற அவ்விதமே அவள் மூன்று உருவங்கொண்டு மூவிடங்களிலும் வளித்துவந்தாள்.

அத்யாத்மராமாயணத்திலும் இந்த மாயா ஸீதை ஸம்பவம் காணப்படுகிறது.

பஞ்சவடி தீரத்தில் மாரீசன் மாயமானாகி வளித்துவர, ஆச்ரமத்தில் ஸீதையுடனும் லக்ஷ்மண னுடனும் ஸ்ரீராமர் இருக்கும் போது, ராவணனுடைய ப்ரபாவம் அனைத்தையும் அறிந்து, ஸீதை யைத் தனிமையில் பார்த்துக் கூறுகிறார்:—

ஹே, ஜானகி, என் வார்த்தையைக் கேள். ராவணன் துறவி வேஷம் பூண்டு உன்னருகில் வரப்போகிறான். நீ உன்னுடைய சாயையை (நிழலை) ஆச்ரமத்தில் வைத்து விட்டு அக்நியில் ப்ரவேசம் செய். என் உத்தரவுப்படி யாரும் அறியாத உருவத்துடன் ஒரு வருஷம் வரையில் அக்நியிலேயே இரு. ராவண வதமான் பிறகு முன் போல என்னை வந்தடையலாம் என்றனர். ஸீதாதேவியும் ஸ்ரீராமர் உத்தரவுப்படி, தன் சாயையால்மறைந்த மாயா ஸீதையை ஆச்ரமத்தில் வைத்துவிட்டு தான் அக்நியில் மறைந்திருந்தாள்,..... ராவணவதமான பிறகு ஸ்ரீராமர் பின் வருங் காரியத்தை உத்தேசித்து ஸ்ருஷ்டித்த அந்த மாயா ஸீதையை நோக்கி நிந்தையான வார்த்தை கள் பேசினார்—இது அத்யாத்ம ராமாயண வாக்யம்.

தத்வ ஸங்க்ரஹத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள வருத்தாந்தம் தனிப்போக்குள்ளது.

கரதூஷணாதிகள் வதத்திற்குப் பிறகு ஒரு நாள் நாரதர் ஸ்ரீ ராமரிடம் வந்து, அவரால் உப சரித்து பூஜிக்கப்பட்டார். அப்போது “ஸ்ரீராமா, நீ ராவணனை வதம் செய்வதற்காக அவதரித் திருக்கிறாய். அதற்கேற்ற ஸமயம் கிடைத்திருக்கிறது. அதனைச் செய்து முடித்தல் வேண்டும்” என்றார். இவ்விதம் நாரதரால் விஞ்ஞாபனம் செய்து கொள்ளப்பட்ட ஸ்ரீராமர் சொல்லுகிறார்.

“முரிபுங்கவரே! ப்ரஹ்ம குமாரரான தாங்கள் கூறியது உண்மையே. தண்டகாரணயத் தில் பதின் மூன்று வர்ஷங்களுக்கு இடையே தேவதாரியங்களைச் செய்து வந்தேன். துராத்மா வான ராவணனை இனி நான் வதஞ் செய்யவேண்டும். இன்னும் ஒரு வர்ஷமே மிச்சமிருக்கிறது. துராத்மாவான ராவணன் ஸீதையை அபஹரிக்க விரும்பி என் ஆச்ரமத்திற்கு அருகே வந்திருக்கிறான். இதனையே காரணமாகக்கொண்டு நான் அவனை வதம் செய்யப்போகின்றேன். ஆயினும் ஏனைய அரக்கர்களையும் வதஞ் செய்வதன் பொருட்டு இன்னும் பொறுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். ஸீதை குற்றமற்றவள். பார்வதி, லக்ஷ்மி, ஸரஸ்வதி இவர்களுடைய அம்சம் பொருந்தியவள். எல்லா தேவர்களாலும் பூஜிக்கத் தக்கவள். ஸகல ஸம்பத்தையும் அளிப்பவள். இப்படிப்பட்ட ஸீதையை மஹாபாபியாகிய ராவணன் அபஹரித்துக்கொண்டுபோவது தகாததாகும். ஆகையால் மாயா ருபியும் மோஹத்தைக் கொடுப்பவளுமாகிய வேறு ஒரு ஸீதையை கற்பிக்கப் போகின்றேன்” என்று கூற முடிவார் மளமகிழ்ந்து விடைபெற்றுச் சென்றார்.

..... ரகுவீரன் ராவணனைத் தொலைப்பதற்குச் சித்தங்கொண்டு ம்ருத்யுவை மாயா ஸீதையாக்கினார். இவ்வாறு லங்காபுரியை அழிப்பதற்கு மாயையினால் ஸீதையாகக் கற்பிக்கப் பட்ட அந்த ம்ருத்யு தன் பூர்வ ம்ருத்தாந்தத்தை மறந்து ஸ்ரீராமருக்குப் பணிவிடை புரிந்துவந்தாள். இந்த மாயா ஸீதையைக் கண்ட வைதேஹி ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து “இவள் யார்? மிதிலாதிபதி

யாகிய என் தந்தை தங்களிடம் அவர் கொண்ட அன்பினால் என்னைக் கொடுத்திருக்க, அதை மறந்து ஒரு குற்றமும் செய்யாத என்னைக் கைவிடுவது தகாது" என்ற சொல்லுரையால் அவனைத் தேற்றி "ராவண வதத்திற்காக ம்ருத்யு தேவதையை மாயா ஸீதையாகக் கற்பித்தேன். நீ சிந்தித்து ஸந்தேஹப்படாதே. நீரில் குளிர்ச்சியும் நெருப்பில் குடும் எவ்வாறு பிடியாமல் இருக்குமோ, அவ்வாறே நீயும் என்னை விட்டுப்பிரியமாட்டாய். இன்று முதல் ஒரு வரையும் வரையில் நீ ஒருவருடைய கண்ணுக்கும் தெரியாமல் என் ஹருதயத்தில் வஸித்துக் கொண்டிருக்கக் கடவாய்" என்றார்.

(ராவண வதத்திற்குப் பிறகு) பூர்வம் ஸ்ரீராமரால் ஸீதா தேவியாகச் செய்யப்பட்ட ம்ருத்யு தேவதை ஸீதையின் ரூபத்தை விட்டு மீண்டும் ம்ருத்யு தேவதா ரூபத்தை யடைந்தாள். ம்ருத்யு தேவதையே இதுவரையில் ஸீதா தேவியாக இருந்தாள் என்பதை ஸ்ரீராமர் நன்கறிவார். வேறெந்த மனுஷ்யனும் அறியான். லக்ஷ்மணன் முன் அறிந்தவனே யெனினும் ராமமாயையினால் இப்போது அறியாதவனானான். இப்படியிருக்கையில் பூமியினால் ப்ரேரிக்கப்பட்டபடி அக்ரிபகவான் உண்மையான ஸீதையை ஸ்ரீராமரிடம் கொண்டுவந்து சேர்ப்பித்தான்.

இது தத்வ ஸங்க்ரஹ ராமாயணப் போக்கு. ப்ரஹ்ம வைவர்த்தக புராணம் ப்ரக்ருதி கண்டத்தில்.

வேதவதியே மிதிலையில் ஸீதையாக ஜநித்தாள். பிறகு ஸீதாராம லக்ஷ்மணர்கள் வநவாஸஞ் செய்கையில் அக்ரிபகவான் துன்பத்தால் வாடிய ப்ராஹ்மண ரூபத்துடன் ஸ்ரீராமரிடம் வந்து தன்னை இன்னொருவரென்று தெரிவித்துக்கொண்டு, தேவியை எடுக்க ராவணன் வருகிறான். சுடரினின்றி தோன்றிய அந்த தேவியை நான் அழைத்துப் போய்ப் பாதுகாக்கிறேன். அவள் நிழலைத் தாங்கள் வைத்துக்கொண்டிருங்கள். ராவண வதத்திற்குப் பிறகு நிஜ ஸீதையைத் தங்களிடம் ஸமர்ப்பிக்கிறேன்" என்று சொல்ல, ஸ்ரீ ராமரும் அப்படியே செய்தார். இந்த ரஹஸ்யம் லக்ஷ்மணனுக்கும் தெரியாது.

மாயமானது ஸ்ரீராமர் கையால் வதைபட, அந்த ரூபங்கொண்டிருந்த ஜயன் ஸ்வயரூப மடைந்து பகவானை வணங்கி வைகுண்டம் சென்று வாசம் காப்போனானான்.

ராவண வதத்திற்குப் பிறகு மாயா ஸீதை அக்ரியில் மறைய யதார்த்த ஸீதை ஸ்ரீராமரை யடைந்தாள். இந்தச் சாயா ஸீதையே பரமசிவனை நோக்கித் தவமிருந்து தனக்குத் தக்க கணவன் வேண்டுமென ஐந்து தரம் வேண்டலும், த்வாபரயுகத்தில் த்ரௌபதியாக ஜநித்து பஞ்சபாண்டவிகளை மணந்தாள்— என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ஸீதாதேவி "நான் நெருப்பில் குதித்துவிடுவேன்" என்று சொன்னதின் கருத்து, "நான் இந்த ரூபத்துடன் ராவணனுடைய வீட்டுக்குப் போகமாட்டேன். அக்ரியில் ப்ரவேசித்து என் மாயா ரூபத்தை அங்கே போகச் செய்வேன்" என்பதுதான் என்று திலகர் அபிப்ராயப்படுகிறார்.

கூர்மபுராணத்தில்,

ராவணன் தன்னை எடுத்துச் செல்லவருகிறான் என்பதை அறிந்த ஸீதாதேவி ஸ்ரீராமனை வணங்கி அக்ரிபகவானை எட்டுச் சிலாகங்களால் ஸ்தோத்ரஞ் செய்ய, அக்ரியும் தேவமாயையால் ஒரு ஸீதாதேவியை உண்டாக்கி, ஸ்ரீராமரிடம் விட்டுவிட்டு, நிஜதேவியை தன் லோகத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார். ராவண வதானந்தரம், மாயா ஸீதை அக்ரியில் மறையவும், நிஜ ஸீதை ஸ்ரீராமரை அடைந்தாள் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது.

உத்தம பக்தர்களுடைய மனத்தில் மிகப்புண்படுத்தியவை மூன்று விஷயங்கள். அம் மூன்றுக்கு இந்த மாயா ஸீதை வருத்தார்தம் மிகுந்த ஆறுதலைக் கொடுக்கும்.

1. சிறையிலிருந்து, வாடி வதங்கிக் கஷ்டப்பட்டதெல்லாம் தேவியல்ல, மாயா ஸ்ருஷ்டியே என்று நினைக்கும் போது பெரிய ஆறுதல் உண்டாவது நிச்சயம்.

2. ஸ்ரீராமருக்குத்தான் காட்டுக்குப் போகக் கட்டளை, 'சாயேவ அனுகதா' என்ற ஜனகர் வாக்கியத்திற்கேற்ப ஸீதாதேவியும் பின் தொடர்ந்தாள். தமையனாரிடத்தும் அவரது தர்ம பத்ரியிடத்தும் உள்ள ப்ரீதி மிகுதியால் லக்ஷ்மணனும் பின் தொடர்ந்தான். தசரதர் சோகத்தோடு கிடந்த அந்தக் கைகேயி அந்தப்புரத்துக்கு வரவழைக்கப்பட்ட கௌஸல்யா தேவியையும், அப்படியே தன் ஜனக மாதாவான் ஸுமித்ரா தேவியையும் வணங்கினான்.

அவன் தாயார் அவனுக்குச் செய்த ஆசீர்வாதம் :

- (11) ராமம் தசரதம் வித்தி மாம்வித்தி ஜனகாத்மஜாம்,
அயோத்யாம் அடலீம் வித்தி கச்ச தாத யதாஸுகம்.

குழந்தாய், ஸ்ரீராமனை தசரதராக பாவித்து நீ நடந்து வருவாயாக. ஜனக மஹாராஜாவின் திருமகனே நானென் பாவித்து நடந்து வருவாயாக. அரண்யத்தை அயோத்தி நகரமாக நீ கொண்டாடுவாயாக. மனக்குறை யென்பது இல்லாமல் போய்வா என்றாள்.

- (12) பின்னும் பகர்வாள் மகனே, இவன் பின் செல் தம்பி
என்னும்படியன்று அடியாரின் ஏவல் செய்தி
மன்னும் நகர்க்கே இவன் வந்திடில் வா அது அன்றேல்
முன்னம் முடி என்றனள் வார்விழி சோர நின்றாள்.

- (13) மகனே, இவன் பின்னே போகிற பொழுது உன்னை த்தம்பி யென்று
பாபியாமல் அடிமையைப்போல் ஏவல் செய்துகொண்டிருந்து
இவன் வருகிறபோதுகூட வரக்கடவாய்—போகுமிடத்தில்
ஏதேனும் ஆபத்து வருகிறதாயிருந்தால் முன்னே உண் ப்ராணனை
விட்டுவிடு— இது கம்பர் வாக்கு.

தன் இளம் மனைவிக்குக் கூடச் சொல்லாமல் புறப்பட்டுப் போய் தான் ஒரு அடிமையாகவே இருந்து [ஊண், உறக்கம் இல்லாமல் என்று சொல்வர் ஒரு சாரார்] பதின் மூன்று வருஷம் உழைத்த லக்ஷ்மணனுக்கு, மாய மானின் அபயக் குரலைக் கேட்டு தன்னைத் தனியே விட்டு விரைந் தொடவில்லை யென்ற காரணத்திற்காக ஸீதாதேவி சொன்ன பருஷமான வார்த்தைகளெல்லாந்தான் பரிசா என்று நினைக்கும் பக்தனின் உள்ளம் குமுறும். ஸ்ரீராமருக்கு ஆபத்து நேர்ந்து விட்டது என்ற பீதியிலே என்ன வார்த்தை சொல்லுகிறோம் என்று கூடத் தெரியாத மனோ நிலையில் தேவி அவ்வார்த்தைகளை ப்ரயோகித்தாள் என்று ஸமாதானம் செய்து கொண்டாலும், ஸமாதானம் ஸமாதானமே. ஆனால் அப்படிப் பேசியதெல்லாம் மாயா ஸீதையே. தேவியாய் இருந்தால் அப்படிப்பேசியிருக்க மாட்டாள் என்ற நிச்சய புத்தி உண்டாகிறது.

3. ராவண வதத்திற்குப் பிறகு அழைத்துவரப்பட்ட ஸீதாதேவியைப் பார்த்து, அங்கு கூடியிருந்த எல்லோர் மத்தியிலும் ஸ்ரீராமர் திரஸ்கரித்துப் பேசியதால் படிக்கும் ஒவ்வொருவர் உள்ளமும் உருகுகிறது. ஸ்ரீராமர் பேசியதின் நோக்கம் வேறு—மாயா ஸீதையை மறையச்செய்து கீஜ ஸீதையை மீண்டும் பெறுவதற்கான உபாயமே என்று நினைக்குங்கால், ஸ்ரீராமரிடம் நமக்குள்ள மனக்குறைவு சற்று அமைதியடைகிறது.

ஆனால் தேவி சிறையிலிருந்து கஷ்டப்பட்டாள் என்கிறபொழுது நமக்கு ஏற்படும் தாபமும், ராவணனிடத்தில் ஏற்படும் வெறுப்பும் சிறை யெடுக்கப்பட்டது. மாயா ஸீதை யென்று தெரிந்ததும் சமனமாகி விடுகின்றன இதுவே மகாகனம் ஸ்ரீநிவாஸ சாஸ்திரியாரின் அபிப்ராயம்.

(11) அயோத்யாகாண்டம்—ஸர்க்கம்—40 ச்லோகம் —10 தர்மாலயப்பதிப்பு.

(12) அயோத்யாகாண்டம் நகர் நீங்கு படலம்—சக்திகாரியாலய பதிப்பு.

(13) கம்பராமாயண வசனம்—மஹாவித்வான் வேணுகோபால பிள்ளை.

துறையிதுவிதே. கம்ஸ் நிரஸநாதிகள் பெருமையல்லவாகில் “கஞ்சனைக் காய்ந்தானை” என்றும், “கஞ்சன் வயிற்றினில் நெருப்பென்ன நின்ற நெடுமாலே” என்றும் அதனைச் சொல்லிப் புகழலாமோ வென்னில்; இவர் தாம் ஸுந்தர பாஹுஸ்தவத்திலே “இங்கிதம் நிமிஷிதம் ச தாவகம் ரம்ய மத்புத மதிப்ரியம்கரம். தேந கம்ஸமுக கீடசாஸனம் ஸுந்தரால் பகமபி ப்ரசஸ்யதே” என்றருளிச் செய்த கணக்கிலே ப்ரசம்ஸையிலே தலைக்கட்டுகிறது. “அது விதுவுது என்னலாவனவல்ல என்னையுன் செய்கை நைவிக்கும்” என்றுப்போலே பகவானுடைய சேஷ்டிதமென்னு மாகாரத்தாலே பெருமைக்குக் குறையில்லையிதே. (54)

गोपालवेषपरिकर्म परावरेणं यन्नाम धाम परमं तमसः परस्तात् ।

तत्पिञ्जलाञ्छनसुदामकृतोपवीतं गोधूलिधूसरितकुन्तलमन्तरास्ताम् ॥ ५५ ॥

கோபால வேஷ பரிகர்ம பராவரேசம் யந்நாம தாம பரமம் தமஸ: பரஸ்தாத்,

தத் பிஞ்சலாஞ்சநஸுதாமக்ருதோபவீதம் கோதூளி தூஸரித குந்தளமந்தராஸ்தாம். 55

பராவரேசம்	} உபய விபூதி நிர்வாஹக மாயும் (அத ஏவ) உத்க்ருஷ்டமாயுமிருக் கிற	கோபால வேஷ பரிகர்ம	} கோபால வேஷத்தை அலங்காரமாக வுடை யதாய்க்கொண்டும்
பரமம்			
யத் தாம	} யாதொரு தேஜஸ்ஸானது ப்ரக்ருதி மண்டலத்துக் கவ்வருகே இருக்கின் றதோ,	கோதூளி தூஸரித குந்தலம்	} பசுக்களின் தூளியாலே புழுதிபடிந்த திருக் குழலை யுடையதாய்க் கொண்டும்
தமஸ: பரஸ்தாத்			
தத்	} அந்த தேஜஸ்ஸானது மயில் தோகை மாலையை அணிந்ததாய்க்கொண் டும்	அந்த: ஆஸ்தாம்	} என் நெஞ்சினுள்ளே இருக்கவேணும்.
பிஞ்சலாஞ்சந ஸுதாமக்ருத உபவீதம்			

ஸௌலப்யத்துக்கு ஐகாந்திகமாயும் போக்யதைக்கு எல்லைநிலமாயுமிருக்கிற திருக் கோலத்தை சிந்தையில் கொள்ளுகிறார்.

[கோபால வேஷ பரிகர்ம] “சீலைக்கு தம்மை யொருகாது ஒருகாது செந்நிறமேல்தோன் றிப்பூ, கோலப் பணைக்கச்சும் கூறையுடையும் குளிர் முத்தின் கோடாலமும் காலிப் பின்னே வருகின்ற கடல் வண்ணன் வேடம்” என்றதை நினைக்கிறது. [பராவரேசமித்யாதி] உபய விபூதி நிர்வாஹகமாயிருக்கிற தத்துவமிதே இங்ஙனே காலி மேய்க்கும் வேஷம் கொள்வது. [ததித்யாதி], “விண்ணின் மீதமரர்கள் விரும்பித் தொழ மிறைத் தாயர்பாடியில் வீதியூடே கண்ணன் காலிப்பின்னே எழுந்தருள்” என்றும் “சாலப் பன்னிரைப்பின்னே தழைக்காவின் கீழ்த் தன் திருமேனி நின்றொளி திகழ, நீல நன்னறும் குஞ்சி நேத்திரத்தாலணிந்து, பல் லாயர் குழாநடுவே ஆயரோடாலித்து வருகின்ற” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, கோதூளி தூஸரித குந்தளம்] * கற்றுத் தூளியுடை வேடர்காணிடைக் கன்றின்பின் போகையாலே திருக்குழல்களெல்லாம் கோதூளிகளாலே தூஸரிதமாயிருக்கு மாய்த்து. இப்படிப்பட்ட திருக்கோலம் என்னுள்ளே திகழவேணும். “ஆதித்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத்” என்கிற திருவுருவைக் காட்டிலும் இவ்வுருவே பரமபோக்யமென்றபடி. ... (55)

यद्वै जरासुतमयाद्विपलायथास्त्वं तच्चैन्मनुष्यचरितानुविधानजं ते ।

तर्हि त्रिलोकगुरुमीश्वरमीश्वराणां बाणाहवे किमिति शम्भुमज्जम्भयस्त्वम् ॥ ५६ ॥

யத்வை ஜராஸுதபயாத் விபலாயதாஸ் த்வம் தச் சேந் மநுஷ்ய சரிதாநுவிதாநஜம் தே,

தர்ஹி த்ரிலோககுருமீச்வா மீச்வராணாம் பாணாஹவே கிமிதி சம்பு மஜ்ஜும்பயஸ் த்வம். (56)

த்வம்	நீ	த்ரிலோக குரும்	த்ரிலோகத்திலும் மேற் பட்டவனும்
ஜராஸுதபயாத்	ஜராசந்தனிடத்தில் பயத் தாலே	ஈச்வராணாம்	இந்த்ராதிகளுக்கும் தலைவனான
விபலாயதா: இதி யத் வை	ஒடினாய் என்று யாதொன்று பிரஸித் தமோ	ஈச்வரம்	
தத்	அதுவானது	சம்பும்	ருத்திரனை
தே	உனக்கு	பாணாஹவே	பாணாஸுர யுத்தத்திலே
மநுஷ்யசரிதாநு விதாநஜம் சேத் தர்ஹி	மநுஷ்ய சரிதத்தை அநு வர்த்திப்பதற்காக வுண் டானதாகில்	கிமிதி த்வம்	ஏன் நீ கொட்டாவிவிடச் செய்தாய்?
		அஜ்ஞம்பய:	

காலயவநன் செருக்கனாய்த்திரிந்து கொண்டிருக்கையில் ஒரு நாள் நாரதரைப் பார்த்து 'இந்த லோகத்தில் குரராயிருப்பார் ஆரேனு முண்டோ' என்று கேட்க, மதுரையில் யாதவர்க ளுண்டு' என்ன; அது கேட்ட காலயவநன் அங்கு நின்றும் புறப்பட்டு மதுரைக்கு வந்து யாதவர்களோடு போர் செய்யத் தொடங்க; அப்போது கண்ணபிரான் இதையறிந்து பச்சிமஸாகரத் தேறச் சென்று அங்கு ஸமுத்ரராஜனை யாசித்து த்வாதச யோஜந விஸ்தீர்ண மான இடத்தை வாங்கி அங்கு த்வாரகாபுரியை அமைத்து மதுரையிலுள்ள யாதவர்களை அங்கே அழைத்துக்கொண்டு போய் காலயவநனுடைய பயத்தைத் தவிர்த்து, பின்பு தான் மதுரைக்கு வந்து கையில் ஆயுதமொன்றுமின்றியே வெளியே புறப்பட்டவளவில் அக்காலய வநன் பின் தொடர்ந்து யுத்தம் பண்ண வந்தான்; அவனைக் கண்டு க்ருஷ்ணன் விரைந்தோடி ஒரு மலையின் முழஞ்சில் நுழைந்தான். காலயவநனும் கூடவே நுழைந்து அங்கு "முன்பு தேவாஸுர யுத்தத்தில் தேவர்களுக்குத் துணையாயிருந்து போர் புரிந்து அஸுரர்களைக் கொன்று வெற்றிபெற்று அந்த ச்ரமம் ஆறுகைக்காக நெடுநாள் உறங்கவேணுமென்றும், அப்போது எழுப்புகிறவன் தன் பார்வையினால் உடனே எரிந்து போகக் கடவென்றும், உடனே பகவானே ஸேவிக்கப் பெறவேணுமென்றும்" தேவர்களிடம் வரம் பெற்று வந்து படுத்து அயர்ந்து உறங்குகிற முசுகுந்தரைக் கண்டு, "இவன் க்ருஷ்ணன், நம்முடன் யுத்தம் செய்யமாட்டாமல் ஓடிவந்து உறங்குவான் போல் கள்ளவேடம் போடுகிறான்" — என்று நினைத்து அந்த முசுகுந்தரைக் காலால் வலிய உதைக்கவே, அவர் திடுக்கிட்டெழுந்து காலய வனைப் பார்க்க அப் பார்வையினால் அவன் எரிந்து செத்துப் போனான். பின்பு முசுகுந்தர் கண்ணபிரானே ஸேவித்து ஸ்தோத்ரம் செய்து க்ருதார்த்தரானார் என்றொரு கதையுண்டு. இப்படி ஸ்ரீ பாகவதத்தில் தசமஸ்கந்தத்தில் ஐம்பத்திரண்டா மத்யாயத்திலே ஜராஸந்த னுக்கு அஞ்சியோடுகிற பாவனை காட்டின கதை யொன்றுண்டு. அதைத் திருவுள்ளம் பற்றி வினோதமாக வொரு கேள்வி கேட்கிறோம்.

இப்படி ஜராஸந்தனிடத்தில் பயந்தவன் போல ஓடிச் சென்றது மநுஷ்யபாவநாப்ர யுக்தமாகில், பாணாஸுரயுத்தத்திலே ஜ்ஞம்பகாஸ்த்ரப்ரயோகம் பண்ணி சிவனைக் கொட்டாவி விட்டுக்கொண்டு கிடக்கச் செய்தது மாத்திரம் என் கொல்? அது மநுஷ்யபாவனைக்குச் சேர்ந்த செயலோ? "முண்டனீறன் மக்கள் வெப்பு மோடியங்கி யோடிட" என்றிறபடியே அவை ஓடின ஓட்டம் நீ ஓடியிருந்தாலன்றோ மநுஷ்ய சரிதாநுவிதாநம் இசைந்திருப்பது. மநுஷ்ய பாவனையிலும் உன்னுடைய பாரம்யம் மறைக்கமுடியாதது காண் என்றாய்த்து. (56)

जातं कुतस्तदकुतश्चिच्छितं ते पुत्रीयया किल वरं ववृषे वृषाङ्गात् ।

अक्षेषु सकमतिना च निरादरेण वाराणसी हरपुरी भवता विदग्धा ॥ ५७ ॥

ஜாதம் குதஸ் ததக்ருதஜ்ஞவிசேஷ்டிதம் தே புத்ரீயயா கில வரம் வக்ருஷேக்ருஷாங்காத்.

அஷேஷு ஸக்தமநிநா ச நிராதரேண வாராணஸீ ஹரபுரீ பவதா விதக்தா.

57

புத்ரீயயா	புத்திரகாமநையினாலே	ஹர புரீ	{ அக்த, குதாதுடைய
வ்ருஷாங்காத்	ருத்திரனிடத்தில்	வாராணஸீ	நகரமான
வரம் வக்ருஷே	வரம் வேண்டினாய்	விதக்தா	காசியானது
	(மற்றொரு சமயத்தில்)	தத்	தறிக்கப்பட்ட தாய்த்து
அஷேஷு	த்யூதக்ரீடையில்	அக்ருதஜ்ஞ	அப்படிப்பட்ட
ஸக்த மநிநா	ஆஸக்தனாயும்	விசேஷ்டிதம்	{ நன்றி கெட்ட வ்யாபார
நிராதரேண ச	ஊக்கமில்லாதவனாயு	தே	மானது
	மிருந்த	குத: ஜாதம்	உனக்கு
பவதா	உன்னாலே		ஏன் உண்டாயிற்று.

கீழே பதினோராம் ச்லோகத்திலே “தம் வந்தஸே கில ததச் ச வரம் வ்ருணீஷே” என்ற விடத்தில் “புத்ரீயயா கில வரம் வக்ருஷே வ்ருஷாங்காத்” என்ற வ்ருத்தாந்தத்தை விரித்துரைத்தோம், கண்டு கொள்வது.

[அஷேஷு இத்யாதி] தன்னையே வாஸுதேவனாகச் சொல்லி அஹங்கரித்துக்கொண்டிருந்த பெளண்ட்ரகணைக் கண்ணபிரான் கொண்டுழித்ததை அவனுடைய தோழனான காசிராஜன் கேள்விப்பட்டு க்ருஷ்ணனையும் மற்றும் யாதவர்களையும் த்வாரகையையும் அழித்திடுவதாக ஸங்கல்பித்து ஒரு பிசாசத்தை ஸ்ருஷ்டித்து ஏவலிட்டான்; அது த்வாரகைக்கு வந்து ஜநங்களை பாதிக்கத் தொடங்கிற்று. இதைச் செவியுற்ற கண்ணபிரான் அக்ஷக்ரீடையில் வ்யாப்ருத மநஸ்கனா யிருந்துகொண்டே தன் திருவாழியை ஏவியிட, அது அப் பிசாசத்தைத் துரத்திக்கொண்டு காசியளவும்போய் அதையும் அத்துடன் சேர்ந்துவந்த கணங்களையும் அந்த காசிப்பட்டணத்தையும் பஸ்மமாக்கி யொழித்து ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் பக்கல் வந்து சேர்ந்ததுறே. சிவனிடத்தில் புத்ரவரம் வேண்டினதும் சிவபுரியான காசியை தறித் தொழித்ததுமான இவ்விரண்டு வ்ருத்தாந்தங்களையும் எடுத்துரைத்து இப்படிப்பட்ட க்ருத க்ருத்யமும் செய்யலாமோவென்கிறார். யாவனொரு சிவனிடத்தில் புத்ரார்த்தவரலாபமோ, அவனுடைய பட்டணத்தையே தறித்தது க்ருதஜ்ஞதைக்குச் சேராதிதே என்கிறார். அவர்ப்த ஸமஸ்தகாமனான ஸர்வேச்வரனுக்கு புத்ரப்ரார்த்தனாதிகள் மனுஷ்யத்வ விடம்ப நாநுகுணமாகையாலே க்ருதஜ்ஞதைக்கு ப்ரஸக்தி மாத்ரமு மில்லையென்று கருத்து. சிவனிடத்தில் புத்ரவரம் வேண்டினதைப்பற்றி இங்கே விரித்துரைக்க நினைத்ததை யெல்லாம் விஸ்தரபயத்தாலே நிறுத்திக்கொண்டோம். [புத்ரீயயா] புத்ரகாமநயா என்றபடி. [நிராதரேண] அவலீலையாகவே யென்று கருத்து.

सञ्जीवयन्नपि मृतं सुतमुत्तरायास्सान्दीपनेश्चिरमृतं सुतमानयंश्च ।

धाम्नो निजाद्विजसुतान्पुनरानयन्वा स्वामेव तां तनुमहो ! कथमानयस्त्वम् ॥ ५८ ॥

ஸஞ்ஜீவயந்நபி ம்ருதம் ஸுத முத்தராயா; ஸாந்தீபிநேச் சிர ம்ருதம் ஸுதமானயம்ச்ச,

தாம்நோ நிஜாத் த்விஜஸுதாந் புநரானயந் வாஸ்வாமேவ தாம் தநுமஹோ கதமானயஸ் த்வம்.

58

ம்ருதம்	செத்துக்கிடந்த	நிஜாத் தாம்ந:	தன்னுடைச் சோதியில்
உத்தராயா: ஸுதம்	உத்தரையின் சிறுவனை	த்விஜ ஸுதாந்	நின்றும்
ஸஞ்ஜீவயந் அபி	பிழைப்பியா நின்றும்	புந: ஆநயந் வா	வைதிக புத்ரர்களை
		த்வம்	மீட்டுக் கொணரா நின்ற
சிரம்ருதம்	நெடுநாளைக்குமுன்	ஸ்வாமேவ தாம்	மிருந்த நீ
	செத்துக்கிடந்த	தநம்	அவரவர்களுடையதான
ஸாந்தீபிநே: ஸுதம்	ஸாந்தீபிநி புத்ரனை	கதம் ஆநய:	அந்த சரீரத்தையே
			எப்படிக் கொண்டுவந்
ஆநயந் ச	மீட்டுக்கொண்டு வாரா	அஹோ !	தாய் ?
	நின்றும்		ஆச்சரியம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழியிலே "மாதவத்தோன் புத்திரன் போய்" என்கிற திருமொழியிலே முதல் மூன்று பாசரங்களிலும் முன் அடிகளில் அநுஸந்தித்த மூன்று கதைகளைப்பேசியுபடுகிறார். [ம்ருதம் உத்தராயா: ஸுதம் ஸஞ்ஜீவயந்] "மருமகன் தன் சந்ததியை உயிர் மீட்டு" என்றும் "உத்தரை தன் சிறுவனையுமய்யக் கொண்டவிராளன்" என்று மருளிச் செய்த வருத்தாந்தம். அர்ஜுந புத்ரனான அபிமந்யுவுக்கு விராட ராஜபுத்ரியான உத்தரையினிடம் பிறந்தவன் 'பரீக்ஷித்' எனப்படுவன், மஹாபாரத யுத்தத்தில் பதினெட்டாம் நாள் போரில் பீமஸேனனால்ழிக்கப்பட்ட துர்யோதனன் குற்றயிராய்ப் போர்க்களத்தில் விழுந்து கிடக்க அவனுக்கு ஆச்வாஸோக்திகள் சொல்லிப் பாண்டவர்களை அந்த ராத்ரியிலே தான் கொண்டு மீள்வதாகச் சொல்லிப் போன த்ரோணபுத்ரனான அச்வத்தாமன் இரவில் பாண்டவர்களின் படைவீட்டில் புகுந்து அங்கே தூங்கிக் கொண்டிருந்த பலரையும் கொல்லுகையில் பாண்டவபுத்ரராகிய உபபாண்டவரையும் பாண்டவரென்றே நினைத்துத் தலை துணித்துச் செல்ல, பின்பு புத்ரசோகத்தினால் வருந்தின த்ரோணபதியை ஆச்வஸிப்பித்த அர்ஜுநன் அச்வத்தாமனை யெதிர்த்து யுத்தம் பண்ணி, ஐயித்து பங்கப்படுத்தினபோது அந்த அச்வத்தாமன் பாண்டவரை வேரோடறுக்கும்படி ப்ரம்மாஸ்திரத்தை ப்ரயோகிக்க, அது பாண்டவரைக் கொல்ல வருமளவில் கண்ணபிரான் திருவாழியை ப்ரயோகிக்க, பயப்பட்டோடிய அந்த அபாண்டவாஸ்த்ரம் உத்தரையின் கர்ப்பத்தை நோக்கிச் சென்று அதிலிருந்த குழந்தையை தஹிக்க, அதனால் கரிக்கட்டையாய் விழுந்த சிசுவை ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் "யதி மே ப்ரஹ்மசர்யம் ஸ்யாத் மயி ஸத்யம் ச நிஷ்டதி—அவ்யாஹதம் மமைச்வர்யம் தேந ஜீவது பாலக:" என்றருளிச் செய்து, "பாதேந கமலாபேந ப்ரஹ்மருத்ராச்ச்சிதேந ச—பஸ்பர்ச புண்டரீகாக்ஷ: ஆபாத தல மஸ்தகம்" என்கிறபடியே தன் திருவடியால் அடிமுதல் முடியளவும் ஸ்பர்சிக்க, அந்தக் குழந்தை உயிர் பெற்று எழுந்திருக்கவே அதற்கு 'பரீக்ஷித்' என்று நாமகரணமாயிற்று.

[ஸாந்தீபிநே நித்யாதி] 'மாதவத்தோன் புத்திரன் போய் மறிகடல் வாய் மாண்டாளை ஒதுவித்த தக்கணையா உருவுருவே கொடுத்தான்' என்கிறது கண்ணபிரான் ஸாந்தீபினி பக்கலிலே இவனுடைய அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களை யறிந்தவனாகையாலே, 'மூன்பே ஸமுத் திரத்தில் ம்ருதனான என்புத்திரனைக் கொண்டு வந்து தரவேணும்' என்று அபேக்ஷிக்க 'தம் பாலம் யாதநா ஸம்ஸ்தம் யதா பூர்வ சரீரிணம்-பித்ரே ப்ரதத்தவாந் க்ருஷ்ண:" . என்கிற படியே அவ்வுருவோடே கொணர்ந்து கொடுத்தானிறே.

[தாம்நோ நிஜாதித்யாதி] "கடரோளியாய் நின்ற தன்னுடைச் சோதியில் வைதிகன் பிள்ளைகளை. உடலொடும் கொண்டு கொடுத்தவன்" என்கிறது. ஒரு ப்ராம்மணனுக்கு மூன்பே மூன்று பிள்ளைகள் பிறந்து அப்போதே காணொண்ணுதபடி போய்விடுகையாலே நாலாவது ப்ரஸவஸமயத்திலே க்ருஷ்ணன் பக்கலிலே வந்து "இந்த ஒரு பிள்ளையையாடுலும்

தேவரீர் ரக்ஷித்துத் தந்தருளவேணும்" என்றபேக்ஷிக்க. க்ருஷ்ணனும் அப்படியேசெய்கிறேன்
மென்று இசைந்த வநந்தரம், ஏகாஹ தீக்ஷையான க்ரதுவிலே தீக்ஷிதராயிருக்கிற விவர
எழுந்தருள வொண்ணாதென்று அர்ஜுநன் நான் போய் ரக்ஷிக்கிறேனென்று என்ற
கொண்டு ப்ராம்மணனையும் கூட்டிக்கொண்டுபோய் ஸூதிகாக்குறுத்தைச் சுற்றும் வாயுவும்
ப்ரவேசிக்கவொண்ணாதபடி சரக்கூடமாகக் கட்டிக் காத்துக்கொண்டிருக்க, அந்தப் பிள்ளை
பிறந்தவளவிலே ப்ராம்மணன் வந்து அர்ஜுநனை 'க்ஷத்ரியாதமா உன்னாலேயன்றோ பிள்ளை
போகவேண்டிற்று; க்ருஷ்ணன் எழுந்தருளி ரக்ஷிப்பதை நீ யன்றோ கெடுத்தாய்' என்று
வெறுத்து. க்ருஷ்ணன் பக்கவிலே தள்ளிக்கொண்டுவர, க்ருஷ்ணன் இதைக்கண்டு மந்த
ஸ்மிதம் பண்ணி 'அவனைவிடு, உனக்குப் பிள்ளை நாம் கொண்டுவந்து தருகிறோம்' என்று
ப்ராம்மணனுக்கு அருளிச்செய்து தான் பரமபதத்துச் சென்று நால்வரையும் அப்படியே
கொண்டு வந்து கொடுத்தாஸிறேன்.

இப்படியாகில் 'ந ச புநராவர்த்ததே' என்கிற சாஸ்த்ர மர்யாதை குலைந்ததில்லையோ
வென்னில்; கர்மஜ்ஞாந பக்தி ப்ரபத்யாத்யுபாயங்களை அநுஷ்டித்து தந்மூலமாகவே மோக்ஷ
மடைந்தவர்களே அங்கு நின்றும் மீண்டு வருகிறதில்லை யென்க.

பரமபதத்திலுள்ள நாச்சிமார் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய ஸௌந்தர்யத்தைக்காண விரும்
பித் தம் ஸ்வாதந்த்ரியத்தால் இச்சரீரத்துடனேயே பரமபதத்தில் கொண்டுபோய் வைத்
திருந்த இவ் வைதிகபுத்ரர்கள் மீளாவுலகமாகிய அங்கு நின்றும் திரும்பி வருதலில் சாஸ்த்ர
பாதக மில்லை யென்பார்கள்.

[ஸ்வாமேவ தாம் தநுமஹோ கதமாநயஸ் த்வம்] அகடித கடநா ஸாமர்த்யத்தாலே
யிறே கொணர்ந்தாய் என்று கருத்து. ... (58)

अद्यापि नास्त्युपरतिस्त्रिविधापचारात्पापः परे निपतितोऽस्मि तमस्यपारे ।

एतादृशोऽहमगतिर्भवतो दयायाः पात्रं त्वदीयचरणौ शरणं प्रपद्ये ॥ ५९ ॥

அத்யாபி நாஸ்த்யுபரதி: த்ரிவிதாபசாராத் பாப: பரே நிபதிதோஸ்மி தமஸ்யபாரே.

ஏதாத்ருசோஹமகதிர் பவதோ தயாயா: பாத்ரம் த்வதீய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே.

59

த்ரிவிதாபசாராத்	} மூன்று விதமான அபசா ரங்களில் நின்றும்	நிபதிதோஸ்மி	விழுந்துகிடக்கிறேன்
உபரதி:		ஏதாத்ருச:	இப்படிப்பட்டவனாய்
அத்யாபி நாஸ்தி	ஒழிந்தமை	அகதி:	உபாயாந்தர குன்யனாய்
பாப:	இன்றைக்கு மில்லை	பவத: தயாயா:	} உன்னருளுக்குப் பாத்ர மாயிருக்கிற
பரே	பாபியான அடியேன்	பாத்ரம்	
அபாரே	மஹத்தாயும்	அஹம்	அடியேன்
தமஸி	துஸ்தரமாயுமிருக்கிற	த்வதீய சரணௌ	உன் திருவடிகளை
	அஜ்ஞானத்திலே	சரணம் ப்ரபத்யே	சரணம் புகுகிறேன்.

கீழ் ச்லோகத்தோடே க்ருஷ்ணாவதார திவ்ய சேஷ்டிதாநுபவத்தைக் தலைக்கட்டின
ராய், இனிமேல் மூன்று ச்லோகங்களாலே ஸ்வீய குணநுஸந்தாநம் பண்ணி ஸ்தோத்ரத்
தைத்தலைக்கட்டுகிறார். ஸ்வீயகுணநுஸந்தாநமாகிறது கீழ்நுபவித்த பகவத் குணங்களுக்கு
எதிர்த்தடையான தம் தாழ்வுகளை விண்ணப்பம் செய்தல்.

பகவதபசார பாகவதாபசார அஸஹ்யாபசாரங்களென்று சொல்லப்படுகிற த்ரிவிதாப
சாரங்களில் நின்றும் இன்னமும் ஒழிந்திலேன். "அதோத: பாபாத்மா சரணத! நிமஜ்ஜாமி

தமஸி" என்றுப்போலே கங்கு கரையற்ற தமஸ்ஸிலே விழுந்து துவளாநின்றேன். *மூதாவி யில் தடுமாறுகின்றேனென்கை. இப்படிப்பட்ட அடியேன் வேறு புகலற்று உன்னருளுக்கே பாத்ரமாகி அடிக் கீழமர்ந்து புகுந்தேன்; திருவுள்ளம் பற்றியருளாயென்கிறார்.

“அத்யாபி நாஸ்த்யுபரதி:” என்றே பாட ப்ரஸித்தியிருந்தாலும் “அத்யாபி நஹ்யு பரத:” என்ற பாடம் தத்வதீபத்திலே வாதிக்கேஸரி ஆதரித்ததாம். ரீதிபேதமின்றிக்கே யிருக்குமாகையாலே அதுவே உசிதம். ‘நாஸ்த்யுபரத:’ என்று முள்ளது. ... (59)

विस्त्रम्भणं त्वयि न यद्यपि मेऽस्ति नापि श्रद्धा यथोक्तवचनार्थगता तथाऽपि ।

वाचं त्विमां सकृदथाप्यसकृन्मयोक्तां सत्यां कुरुष्व दययैव दयैकसिन्धो ॥ ६० ॥

விஸ்ரம்பணம் த்வயி ந யத்யபி மேஸ்தி நாபி ச்ரத்தா யதோக்த வசநார்த்த கதா ததாபி, வாசம் த்விமாம் ஸக்ருததாப்யஸக்ருந் மயோக்தாம் ஸத்யாம் குருஷ்வ தயயைவ தயைகஸிந்தோ. 60

ஹே தயைக ஸிந்தோ	}	கருணைக்கடலான பகவானே	}	மே யத்யபி நாஸ்தி	}	அடியேனுக்கு இல்லையா யினும்
த்வயி		உன் பக்கல்		ஸக்ருத் மயா உக் தாம் இமாம் வாசம்		ஒரு கால் நான் சொன்ன இந்த வாக்யத்தை
விஸ்ரம்பணம்		மஹா விச்வாஸமானது		அதாபி அஸக்ருத் உக்தாம்		மேன்மேலும் அடுத்தடுத் துச் சொல்லப்பட்ட தாகவும்
மே யத்யபி நாஸ்தி	}	அடியேனுக்கு இல்லையா யினும்	}	ஸத்யாம்	}	யதார்த்தமாகவும்
யதோக்த வச நார்த்த கதா ச்ரத்தாபி		“த்வதீய சரணௌ சர ணம் ப்ரபத்யே” என்று கீழ்ச் சொன்ன வாக்யத் தின் பொருளில் ச்ரத்தை யும்		தயயைவ குருஷ்வ		நின்னருளாலேயே செய்தருளவேணும்.

பேரருளாளப்பெருமானே! உன்னிடத்திலடியேனுக்கு மஹா விச்வாஸமில்லையென்னு மளவேயல்ல; “த்வதீய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே” என்று கீழ்ச்சொன்ன வாக்யந்தன்னி லும் அத்யவஸாயமுடையவனல்லேன் காண். இப்படியாகில் அடியேனைத் திருவுள்ளம் பற்றுகைக்குக் கைம்முதலொன்றுமில்லையேயென்று பார்க்கிறாயோ? உன்னருளாலே அது கனக்கவுண்டுகாண். “த்வதீய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே” என்று நான் மேலெழ ஒருகால் சொன்னது தன்னையே பலகால் சொன்னதாகவும் அதுதானும் ஹார்தமாய் பாரமார்த்திக மாய்ச் சொன்னதாகவும் செய்துகொள்ளக் கடவதான திருவருள் குறையற்ற பின்பு இனி என் கார்யம் தலைக்கட்டினபடியேயன்றோ வென்கிறார். இத்தால் “நின்னருளே புரிந்திருந் தேன் இனி என் திருக்குறிப்பே” என்றதாய்த்து. நிர்ஹேதுக பகவத் க்ருபையே யாத்ருச்சிக- ப்ராஸங்கிக—ஆநுஷங்கிகாதி ஸக்ருத லவலேசத்தை ஒன்று பத்தாக்கிக் கார்யம் செய்ய வல்லதென்று சாஸ்த்ரார்த்தமுமுணர்த்தினபடி. ... (60)

पापीयसोऽपि शरणागतशब्दभाजो नोपेक्षणं मम तवोचितमीश्वरस्य ।

स्वज्ञानशक्तिकरुणासु सतीषु नेह पापं पराकमितुमर्हति मामकीनम् ॥ ६१ ॥

பாபீயஸோபி சரணாகத சப்தபாஜ: நோபேக்ஷணம் மம தவோசித மீச்வரஸ்ய, த்வத் ஜ்ஞாந சக்தி கருணாஸு ஸதீஷு நேஹ பாபம் பராக்ரமிது மர்ஹதி மாமகீநம்.

பாபீயஸை: அபி	பாபிஷ்டனாயிருந்தேனா	த்வத் ஜ்ஞாந	உன்னுடைய ஜ்ஞான
சரணாகத	கிலும்	சக்தி கருணாஸு	சக்தி க்ருபைகள்
சப்தபாஜ:	சரணாகதனென்று பேர்	ஸதீஷு	இருக்கும்போது
மம	சுமந்திரா நின்ற	இஹ	இங்கே
உபேக்ஷணம்	அடியேனை	மாமகீநம் பாபம்	என்னுடைய பாபம்
ஈச்வரஸ்ய	உபேக்ஷிப்பதானது	பராக்ரமிதும் நார்ஹதி	வீறுபெறமாட்டாதுகான்
தவ நோசிதம்	ஸர்வேச்வரனான வுனக்		
	குத்தகாது.		

அடியேன் பாபங்கள் கூடுபூரித்துக்கிடப்பவனாயினும் சரணாகதனென்று பேர்சமக
 இறேனாகையாலே அடியேனை உபேக்ஷித்தல் ஈச்வரனான வுனக்கு உரியதன்று கிடாய்;
 ஈசிதவ்ய ரக்ஷணம் ஈச்வரனுக்குக் கடமையிறேயென்று எம்பெருமானே நோக்கி ஆழ்வான்
 விண்ணப்பம் செய்ய, அது கேட்ட எம்பெருமான் 'உம்முடைய பாபங்கள் கழிந்தவாறே
 ரக்ஷிக்கக் கடவோம் காணும்' என்றருளிச் செய்ய; பிரானே! உன்னுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வ
 ஸர்வ சக்தித்வ ஸர்வபூத ஸுஹ்ருத்த்வாதி குணங்களின் முன்னே என்னுடைய பாபம்
 அஸத் கல்பமிறே; இது என்ன செய்ய முடியும்? அகிஞ்சித்கரமான என்னுடைய பாபத்தை
 த்ருணவத்கரித்து அப்ரதிஹத சக்திகமான உன்னுடைய குணங்களையே கொண்டு திரு
 வள்ளம் பற்றியருள வேணுமென்று விண்ணப்பம் செய்து ஸ்தோத்ரந் தன்னையும் தலைக்
 கட்டினாராய்த்து. ... (61)

பேரருளான பெருந்தேவித் தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வான் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள்கோயில் ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய

அதிமாநுஷஸ்தவ வ்யாக்யாநம்

முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வாரும்பெருமானார் ஜீபர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ காஞ்சி நம்பிள்ளை மஹோத்ஸவ ப்ரகடன பத்திரிகை,
(சுபக்ருத்ஸ 1962)

ஸ்ரீ காஞ்சி தேவப்பெருமாள் ஸன்னிதியில் திருமுன்பே திருக்கோயில் கொண்டெழுந் தருளியிருக்கும் நம்பிள்ளைக்கு நாளது கார்த்திகைமீ 16உ (1-12-62) சனிக்கிழமை உத்த ராட நக்ஷத்திரத்தில் திருவவதார மஹோத்ஸவம் தொடக்கமாகி கார்த்திகைமீ 25உ (10-12-62) திங்கட்கிழமை திருக்கார்த்திகைத் திருநக்ஷத்திரத்தில் சாற்றுமுறையாகும். பத்து நாட்களிலும் அலங்கார திருமஞ்சனமும் இரண்டுவேளைகளிலும் திவ்யப்ரபந்த ஸேவை கோஷ்டிகளும் ததீயாராதனமும் விசேஷ வைபவமாக நடைபெறும். வித்வான்களின் உபந்யா ஸங்களும் இடையிடையே நடைபெறும். ஆஸ்திபர்களனைவரும் வந்திருந்து அநுபவித்து ஆனந்திக்க வேணும். இம்மஹோத்ஸவ ஸேவார்த்தமாக வெளியூர்களிலிருந்து வரும் பக்த பாகவதோத்தமர்களுக்கு ஸ்தலவசதி முதலிய ஸௌகரியங்கள் விசேஷமாகச் செய்து கொடுக் கப்படும். ஸ்ரீவைஷ்ணவ பக்த சிகாமணிகள் குழாங்கூடியிருந்து அநுபவிக்கக் கூடிய மஹோத்ஸவமிது.

இரண்டாயிரம் ரூபாய் செலவில் விசேஷ வைபவங்களுடன் நடைபெற்று வருகின்ற இந்த மஹோத்ஸவத்திற்கு பக்தர்கள் உகந்து உபகரிக்கும் பொருளே மூலதனமாகும். அவ ரவர்கள் யதாசக்தி பொருளுதவி புரிந்து ஆசார்ய ஸார்வபௌமருடைய இம் மஹோத்ஸ வத்தை மிகவும் சிறப்பிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளப்படுகிறார்கள்.

இங்ஙனம்

ஸ்ரீ காஞ்சி பிரதிவாதி ப்யங்கரம்,
அண்ணங்கராசாரியர்,
(நம்பிள்ளை ஸன்னிதி காவலாளர்.)

15-11-62

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

If not delivered Please return to:—

“AMRUTALAHARI” OFFICE,

East Chitra Street, Srirangam.

To

Sri

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

Printed and Published by S. M. Sundararajacharya at the Sri Vilasam Press, Srirangam.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada